

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/18/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015202037
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015202037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): pplk. Mgr. Z. Z., bytom S., zastúpený advokátom: JUDr. Milan Križalkovič, so sídlom Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-75/2015/OPK zo dňa 07. 10. 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/291/2015-42 zo dňa 6. apríla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/291/2015-42 zo dňa 6. apríla 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-75/2015/OPK zo dňa 07. 10. 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania na krajskom súde i kasačnom súde.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1S/291/2015-42 zo dňa 6. apríla 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-75/2015/OPK zo dňa 07. 10. 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 140 zo dňa 10. 06. 2015. Personálnym rozkazom bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia správny súd uviedol, že z obsahu spisu mal preukázané, že žalobca

bol prepustený zo služobného pomeru, pretože svojim konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Konanie žalobcu spočívalo v tom, že dňa 21. 01. 2015 v čase od 08.59 hod. do 09.07 hod. v K., v kancelárii riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi si dal sľúbiť úplatok vo forme finančnej hotovosti vo výške 100 € od Z. K. prostredníctvom S.X. za to, že zariadi a bude vplývať na správny orgán v tom, že Z. K. za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil dňa 29. 09. 2014 bude uložená sankcia v dolnej hranici zákonom určeného rozpätia, a to pokuta vo výške 200 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, pričom po podaní žiadosti priestupcom po uplynutí polovice času výkonu trestu zákazu činnosti bude od zvyšku trestu upustené a priestupca nebude mať žiadny problém pri povinnom preskúšaní odbornej spôsobilosti.

3. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že žalobca v súvislosti s výkonom štátnej služby svojim protiprávnym konaním uprednostnil osobné záujmy pred záujmami štátnej služby tým, že si dal sľúbiť úplatok vo forme nenáležitého finančného plnenia, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, nezdržal sa ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta uvedené v ust. § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g) a h) zákona.

4. Žalobca v žalobe popieral skutok, a teda, že by sa dopustil protiprávneho konania v súvislosti s akýmkoľvek úplatkom. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica ho pre skutok uvedený v napadnutom personálnom rozkaze oslobodil, lebo nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Podľa jeho názoru, zo spáchania skutku nebol usvedčený a neexistuje o ňom žiaden dôkaz. Zastával názor, že správny orgán nezistil dostatočne skutočný stav vecí, vec nesprávne právne posúdil a personálny rozkaz bol vydaný v rozpore so zásadou prezumpcie neviny.

5. Správny súd ďalej uviedol, že výsledok personálneho konania, a teda naplnenie zákonných podmienok prepustenia nie je závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Šetrenia nadriadeného v personálnom konaní bolo vykonané a dôkazy hodnotené podľa zákona č. 73/1998 Z.z. a nie podľa Trestného poriadku alebo Trestného zákona. Zákon v danom prípade nestanovuje pravidlá pokiaľ sa jedná o mieru dôkazov potrebných k preukázaniu určitej skutočnosti, ani váhu, či dôkaznú silu. O prepustení policajta rozhoduje príslušný nadriadený, v danom prípade minister vnútra Slovenskej republiky, ktorý hodnotí dôkazy podľa svojho voľného, zákonom nevymedzeného uváženia, pričom prihliada na okolnosti konkrétneho prípadu. Jeho rozhodnutie je nezávislé na výsledku samostatného trestného konania.

6. Aj keď bol žalobca rozsudkom Špecializovaného trestného súdu oslobodený spod obžaloby, lebo nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný, to ešte neznamená, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď konanie žalobcu vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Správny orgán v čase rozhodovania vychádzal z dôkazov, ktoré zabezpečil vlastnou činnosťou zákonným spôsobom a tieto potvrdzovali spáchanie protiprávneho konania žalobcom. Podľa názoru súdu sú námietky žalobcu ohľadom nedostatočného zistenia skutkového stavu žalovaným irelevantné, keď aj sám vo svojich vyjadreniach v rozklade a žalobe nepopieral, že došlo ku konaniu, ktoré žalovaný vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Popísal tvrdenie žalobcu, podľa ktorého: „... pokiaľ pri rozhovore so svedkom Ďorkom odznelo niečo o „100 éčkach“, tak to bolo len v súvislosti s predchádzajúcimi rozhovormi o umiestnení dopravných značiek a poskytnutie rád za čas strávený konzultovaním, a to mimo pracovného času....len pre jeho nástojčivosť, aby ho tzv. odbil a zbavil sa ho, pripustil možnosť tejto odmeny... ak by došlo zo strany pána Z. k ponuke nejakej odmeny, respektíve daru pre žalobcu, tak určite nie v súvislosti s výkonom štátnej služby, jeho právomoci alebo právomoci jeho podriadených alebo v súvislosti s rozhodovaním správneho orgánu“.

7. Správny súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného na povinnosti dodržiavania služobných povinností a záujmov štátnej služby a neprisvedčil námietke žalobcu vo vzťahu k doručovaniu rozhodnutia a nemožnosti vyjadriť sa k samotnému rozhodnutiu. Svoju námietku v podanej žalobe nešpecifikoval a uvedený žalobný dôvod ani nedoplnil v zákonom stanovenej lehote. Ak sa žalobca odvolával na okolnosť, že bol s podkladmi v rozhodnutiach oboznámený v nemocničnom zariadení, tak v administratívnom spise je uložená správa ošetrojúceho lekára a psychiatra, ktorý umožnili vykonať výsluch žalobcu a ošetrojúceho lekára, nevyklúčil možnosť vykonania úkonu so žalobcom v jeho veci, a teda žalobca bol spôsobilý oboznámiť sa so spisom a využiť svoje procesné právo aj takýmto spôsobom. Správny orgán poskytol žalobcovi dostatok času na oboznámenie sa so spisovým materiálom, doručenie personálneho rozkazu žalobca nespochybnil, podal voči nemu rozklad, o ktorom žalovaný rozhodol.

8. Podľa názoru správneho súdu, žalovaný vec správne právne posúdil, dostatočne a riadne zistil skutkový stav a rozhodol v súlade so zákonom. Žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní nepriznal náhradu trov konania.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, v ktorej uviedol, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti popísal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu a uviedol, že od samého počiatku popieral akékoľvek porušenie služobnej prísahy a služobných povinností a poukazoval na to, že rozhovor, ktorý bol predmetom informačno - technických prostriedkov a ktorý bol predmetom dokazovania v trestnom konaní svedčí len o súkromnom rozhovore medzi dvomi priateľmi v úplne inej veci, než vo veci opísanej v Personálnom rozkaze a rozhodnutí žalovaného.

11. Z napadnutých rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že konanie o jeho prepustení zo služobného pomeru bolo začaté na základe informácie o vznesení obvinenia, ktorého pravdivosť od samého počiatku namietal. Tvrdil, že takýto skutok sa nestal, čo bolo potvrdené aj v trestnom konaní rozsudkom, ktorý správny súd predložil. To, že sa skutok nestal vyplýva aj z dôkazov, ktoré vykonal sám žalovaný, a ktoré sú popísané v rozhodnutiach správnych orgánov a rozsudku krajského súdu, najmä z výpovede svedkov. Všetky dôkazy svedčia o tom, že sa skutok nestal a jediným dôkazom o akomsi nezákonnom konaní je vyjadrenie Inšpekčnej služby úradu inšpekčnej služby, vychádzajúce z trestného konania, na základe vzneseného obvinenia.

12. Sťažovateľovi nie je zrejmé, ako dospel súd k záveru, že rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ak bolo všetkými dôkazmi vykonanými správny orgánom preukázané, že sa skutok nestal, a že nemohol porušiť služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť. Rozhodnutie správneho orgánu nemá oporu v dokazovaní ním vykonanom a jediným dôkazom, ktorý má svedčiť v jeho neprospech, je uznesenie o vznesení obvinenia a správa z trestného stíhania, ktoré vychádzajú zo záznamu ITP, použitom v trestnom konaní, z ktorého nebolo preukázané, že sa skutok stal. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1Sžk/15/2004.

13. Na základe uvedených dôvodov žiadal, aby kasačný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žiadal o plnú náhradu trov kasačného konania.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 20. 06.2017 poukázal na svoje písomné vyjadrenie k podanej žalobe zo dňa 11. 02. 2016 a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a kasačnú sťažnosť zamietnuť.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len "SSP")] po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

16. Sťažovateľ kasačnú sťažnosť odôvodnil podľa ust. § 440 ods. 1 písm. g) SSP, podľa ktorého kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu kasačnej sťažnosti, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

18. Úlohou správneho súdu v predmetnej veci bolo, na základe žaloby sťažovateľa, preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorý zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 140 zo dňa 10. 06. 2015. Personálnym rozkazom bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.), prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu zistil, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

20. Podľa § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g) a h) zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,

f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,

h) dodržiavať služobnú disciplínu.

21. Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

22. Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

23. Podľa § 237 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z., účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojim konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania.

Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

24. Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa

vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

25. Podľa § 241 ods. 1 vety prvej zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

26. Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

27. Podľa § 247a, zákona č. 73/1998 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) okrem výkonu rozhodnutia.

28. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že listom zo dňa 17.04.2015 bola Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi doručená informácia o vznesení obvinenia voči sťažovateľovi. Dôvodom pre vznesenie obvinenia bola skutočnosť, že dňa 21. 01. 2015 v čase od 08:59 hod. do 09:07 hod. v K. v kancelárii riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Spišská Nová Ves, mal byť sťažovateľovi sľúbený úplatok vo forme finančnej hotovosti vo výške 100 € od Z. K., prostredníctvom S.X. za to, že zariadi a bude vplývať na správny orgán v tom, že Z. K. za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. p) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil dňa 29. 09. 2014, bude uložená sankcia v dolnej hranici zákonom určeného rozpätia, a to pokuta vo výške 200 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, pričom po podaní žiadosti priestupcom po uplynutí polovice času výkonu trestu zákazu činnosti, bude od zvyšku trestu upustené a priestupca nebude mať žiadny problém pri povinnom preskúšaní odbornej spôsobilosti, čím sa dopustil prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona.

29. Sťažovateľ bol nadriadeným informovaný o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru listom zo dňa 20. 04. 2015, ktorý prevzal dňa 11. 05. 2015. Sťažovateľ sa k veci vyjadril podaním zo dňa 12. 05. 2015, ktorým zároveň objasňoval svoje konanie a komunikáciu s S.X..

30. Šetrením nadriadeného bolo zistené, že v prípade dopravného priestupku Z. K. vydala dňa 21. 01. 2015 npor. T. F. rozhodnutie č. ORPZ-SN-OD12-v 266/2014 - P, VS:150576 o priestupku, ktorým bola Z. K. uložená pokuta vo výške 200 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 8 mesiacov. Dňa 16. 03. 2015 bolo vykonané preskúšanie Z. K. z odbornej spôsobilosti, ktoré vykonal npráp. R. K. s výsledkom skúšky „prospel“.

31. Z výpovede S.X. zo dňa k 23. 04. 2015 vyplýva, že sa so sťažovateľom rozprával o priestupku Z. K., pripustil, že sa pýtal na možnosť vrátenia vodičského oprávnenia po uplynutí polovice trestu, avšak popieral, že by sťažovateľovi ponúkal v tejto súvislosti finančnú čiastku. Na konkrétnu otázku uviedol, že k stretnutiu došlo v januári 2015, vzhľadom na odstup času si dosť vecí nepamätá, avšak sťažovateľ mu nesľúbil, že bude niečo ovplyvňovať a nepýtal od neho peniaze. Ak mu sťažovateľ pomohol, vždy to bolo v medziach zákona.

32. Podľa vyjadrenia Z. K., v súvislosti so svojím priestupkom nikoho o pomoc nežiadal a ani nič neponúkol.

33. Podľa vyjadrenia npor. F. táto rozhodnutie o uložení sankcie za dopravný priestupok vydala samostatne, bez ovplyvňovania nadriadeným, pričom prihliadala na výšku nameranej hodnoty etanolu v dychu a skutočnosť, že podľa evidenčnej karty vodiča, tomuto bola uložená len jedna pokuta v roku 2010. Prihliadala aj na to, aby v obdobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Jej nadriadený, sťažovateľ sa u nej pred uložením sankcie informoval, aká pokuta hrozí v obdobnom prípade. Sťažovateľ na ňu nevplýval pri určovaní výšky udelenej pokuty, pričom výšku sankcie konzultovala deň pred prejednaním priestupku (t. j. 20.05.2015) s vedúcou, kpt. JUDr. N., čo je poznačené na zadnej strane

priestupkového spisu. Pripustila, že sa jej riaditeľ pýtal na výšku možnej uloženej sankcie pred začatím ústneho pojednávania a možnosť, že následne uvedenú výšku sankcie niekomu oznámil.

34. Npráp. R. K. v súvislosti s preskúšaním Z. K. uviedol, že ho nikto nikdy z funkcionárov neovplyvňoval, nebol na neho vyvíjaný nátlak ani sa mu nikto nevyhrážal a nesľuboval finančné výhody. V čase preskúšania si plnil svoju povinnosť, vykonal preskúšanie, pričom si nepamätal, kto bol prítomný a preskúšanie bolo vykonané za prítomnosti kolegu.

35. Kpt. JUDr. N. k veci uviedla, že deň pred prejednaním priestupku, bola za ňou npor. F., ktorá s ňou prekonzultovala výšku sankcie pre Z. K. a navrhnutú sankciu považovala za primeranú.

36. Kasačný súd sa oboznámil s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. BB-4T 1/2016-202, IČS: 9516100008 zo dňa 18. 03. 2016 (vydaným po prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru), ktorým bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Z obsahu rozsudku vyplýva, že dňa 21. 01.2015 došlo v kancelárii sťažovateľa k stretnutiu s S.X., pričom za rady a informácie, ktoré mal p. Z. poskytnúť, na jeho otázku „čo za to alebo ako sa ti mám odvdáčiť“ povedal, že „tak dobre, tak nejakú „stovečku na kávu“. Keď si uvedomil, čo rozpráva vo svojej kancelárii, zľakol sa aby si to samotný S.X. nespájal v súvislosti s informáciou týkajúcou sa Z. K. a že tú stovku chce za vybavovanie. Spomenutú „stovečku“ považoval za odmenu za konzultáciu ohľadom dopravného značenia a projektovej dokumentácie, že teda uvedeným problémom strávil nejaký čas. Bol si vedomý, že ako štátny zamestnanec nebol oprávnený za konzultácie pýtať alebo zobrať finančnú odmenu. Bral to tak, že S.X. ako jeho kamarát sa mu chce odvdáčiť. Priebeh komunikácie potvrdil vo svojej výpovedi aj S.X.. Z konštatovania súdu je zrejmé, že z obrazovo - zvukového záznamu zo stretnutia, ktorý predstavoval jediný dôkazný prostriedok, že sa mal skutok stať, bol veľmi nízkej kvality. Faktom je, že sťažovateľ informoval S.X., akú pokutu môže Z. K. očakávať a kedy si môže požiadať o vrátenie vodičského preukazu. Žiadnymi technickými prostriedkami sa nedalo preukázať spáchanie trestnej činnosti, že by sťažovateľ vplýval na správny orgán ohľadom rozhodnutia o priestupku. Súd zdôraznil, že ani jeden z aktérov nespomenul Z. K. v súvislosti s tým, že by tento chcel docieľiť zvýhodnenie pri prejednávaní priestupku a že by za týmto účelom niekoho kontaktoval. Z. K., ak si podal žiadosť o vrátenie vodičského preukazu po takmer jednom mesiaci po uplynutí 4-mesačnej lehoty, kedy si najskôr mohol podať žiadosť, na povinné preskúšanie sa dostavil po troch týždňoch po podaní žiadosti. Sťažovateľ mal možnosť zistiť, aký postih možno voči Z. K. očakávať, pričom pokiaľ sa sťažovateľ rozprával s p. Z. a vyslovil slovo „stovečka“, v tej časti bolo obrazovo - zvukový záznam nezrozumiteľný. Súd nevyklúčil, že aj súhrn nepriamych dôkazov môže priviesť k záveru o vine obžalovaných, v takom prípade sa však nemôže jednať len o jediný dôkaz, ale o súhrn dôkazov, ktoré by museli tvoriť harmonický celok, pričom takáto situácia v trestnom konaní nenastala.

37. Kasačný súd na základe dôkazných prostriedkov zabezpečených žalovaným zistil, že sa žalovanému nepodarilo preukázať spáchanie skutku, ktorý bol dôvodom na jeho prepustenie zo služobného pomeru. Týmto dôvodom malo byť prisľúbenie úplatku vo forme finančnej hotovosti vo výške 100 € od Z. K. prostredníctvom S.X. za to, že sťažovateľ zariadi a bude vplývať na správny orgán v tom, že Z. K. za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa dopustil dňa 29. 09. 2014 bude uložená sankcia v dolnej hranici zákonom určeného rozpätia, a to pokuta vo výške 200 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 8 mesiacov, pričom po podaní žiadosti priestupcu po uplynutí polovice času výkonu trestu zákazu činnosti bude od zvyšku trestu upustené a priestupca nebude mať žiadny problém pri povinnom preskúšaní odbornej spôsobilosti.

38. V spise predloženom žalovaným sa nenachádza žiaden dôkaz preukazujúci spáchanie vytýkaného skutku. Žiaden z predložených dôkazov nenasvedčuje tomu, že by Z. K. iadal sťažovateľa prostredníctvom S.X., aby vplýval na rozsah uloženej sankcie za dopravný priestupok alebo na výsledok preskúšania odbornej spôsobilosti. Z výpovede npor. F. vyplýva, že o výške trestu pre Z. K. za dopravný priestupok rozhodla samostatne, bez ovplyvňovania nadriadeným, po konzultácii s vedúcou kpt. JUDr. N., s ktorou ju prekonzultovala a ustálila pred tým, ako došlo k stretnutiu sťažovateľa s S.X.. Je teda zrejmé, že sťažovateľ neovplyvňoval rozhodnutie o uložení sankcie za dopravný priestupok.

Možno sa len domnievať, že sťažovateľ poskytol S.X. informáciu o výške pokuty za dopravný priestupok spáchaný Z. K., avšak nedošlo k preukázaniu, že by uvedeným konaním zneužil informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo v prospech iného. Z výpovede skúšajúceho npráp. R. K. takisto nebolo preukázané, že by sťažovateľ ovplyvňoval výsledok preskúšania Z. K..

39. Podľa názoru kasačného súdu zo strany žalovaného nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že sťažovateľ zneužil svoje postavenie na to, aby si dal sľúbiť úplatok spôsobom popísaným v odôvodnení Personálneho rozkazu č. 140 zo dňa 10. 06. 2015. Taktiež nebolo preukázané, že by prijal nenáležité peňažné, finančné a vecné plnenie v súvislosti s ovplyvňovaním rozhodovania svojej podriadenej o výške sankcie pre Z. K. za dopravný priestupok, tak ako to žalovaný uvádza. Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom žalovaným nebol dostatočne zistený a preukázaný skutkový stav tak, ako ho ustálil v predmetnom personálnom rozkaze. Na tento záver nemá vplyv výsledok nezávislého konania, vedeného Špecializovaným trestným súdom, výsledkom ktorého bolo konštatovanie, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečin nepriamej korupcie, teda skutok, ktorý bol aj dôvodom na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru. Názor, ku ktorému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci však rozsudok Špecializovaného trestného súdu č. BB-4T 1/2016-202, IČS: 9516100008 zo dňa 18. 03. 2016 podporuje a kasačný súd naň prihliadol v súlade s ustanovením § 454 SSP.

40. V súlade s vyššie uvedenými zisteniami a úvahami dospel najvyšší súd k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je v súlade so zákonom, a keďže krajský súd žalobu zamietol, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/ 291/2015-42 zo dňa 6. apríla 2017 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s ust. § 462 ods. 2 SSP.

41. O trovách konania pred krajským i kasačným súdom bolo rozhodnuté podľa § 467 ods. 1, 2 S. s. p. v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že v kasačnom konaní úspešnému sťažovateľovi bolo voči žalovanému priznané právo na úplnú náhradu doterajších trov. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 175 ods. 2 SSP krajský súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.